

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: R. T. S. S., narozený X, státní příslušnost X, toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna (dále jen ZZC),
zastoupený: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., Kovářská 4/939, 190 00 Praha 9,

proti

žalovanému: Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje,
sídlem Nádražní 2, 306 28 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 17.2.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.2.2020 č.j. KRPP-155723-23/ČJ-2019-030022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 17.2.2020 soudu doručenou prostřednictvím žalovaného dne 21.2.2020 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 11.2.2020 č.j. KRPP-155723-23/ČJ-2019-030022, jímž bylo rozhodnuto o prodloužení doby zajištění o dalších 90 dní, tedy na celkem 180 dní od okamžiku omezení osobní svobody, a to s odkazem na ustanovení § 125 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen **zákon o pobytu cizinců**).

2. **V obsáhlé žalobě** žalobce mimo jiné konstatoval, že jádrem sporu je skutečnost, zda nad zájmy a právy žalobce převáží v konkrétním případě napadené rozhodnutí či nikoli nad zájmem České republiky (dále jen **ČR**), potažmo Evropské unie (dále jen **EU**), aby na jejich území pobývaly osoby k tomu oprávněné, jinými slovy, zda je zásah do práv žalobce v tomto případě přiměřený. K nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu ve vztahu k možnosti uplatnit zvláštní opatření a k užití neúčinné právní úpravy žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 7.12.2011 č.j. 1 As 132/2011-51. Žalovaný při vydání rozhodnutí, kterým se zajištění prodlužuje, je povinen zabývat se skutkovým stavem, tedy zjistit skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V případě žalobce se žalovaný opřel o skutečnosti, které trvaly v době vydání prvního rozhodnutí o zajištění, které tedy plynou především z protokolu o výslechu ze dne 16.11.2019. Žalovaný používá vyjádření cizince, tj. žalobce, a jeho hodnocení stavu věci, než byl umístěn do ZZC. Je zcela logické, že v daném okamžiku žalobce vypovídal o svém příběhu, příčinách a důvodech své cesty. S ohledem na specifickou povahu správního řízení a také na skutečnost, že žalobce je po celou dobu řízení o správním vyhoštění omezen na osobní svobodě a umístěn v ZZC Balková, nelze považovat tento výslech za opravdu dostatečně zjištěný skutkový stav, pokud žalovaný zkoumá především vnitřní úvahy žalobce, kterými především odůvodňuje nutnost využití institutu zajištění ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ve vztahu k nemožnosti užít zvláštní opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců se žalovaný vůbec nezabýval hodnocením, zda a které z uvedených opatření by bylo či nebylo možno použít. Veškerou svou argumentaci žalovaný opřel o skutečnost, že žalobce do protokolu ze dne 16.11.2019 uvedl, že jeho cílem bylo požádat o udělení mezinárodní ochrany ve Švédském království (dále jen **Švédsko**), případně ve Spolkové republice Německo (dále jen **SRN** či **Německo**). Právně žalovaný argumentoval ustanovením § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců, na straně 5 napadeného rozhodnutí je uvedeno: „*Dle 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření neuloží u cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jinému smluvního státu.*“ Úmysl žalobce není neměnnou záležitostí, naopak lidské úmysly jsou mnohdy velmi dynamické a reflektují různé množství faktorů. Opírat domněnky o úmyslu žalobce pouze o jeho tvrzení z doby před třemi měsíci a před umístěním do ZZC Balková není dostatečné proto, aby žalobce mohl argumentovat ustanovením § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Podle žalobce tedy žalovaný nedostatečně zjistil skutečný stav věci, přiměřenost trvání zajištění tudíž nebylo možno posoudit. V rozhodnutí absentují rovněž jakékoli hlubší úvahy stran možnosti uplatnění jednotlivých zvláštních opatření, žalobce z toho důvodu rozhodnutí považuje za nezákonné. Žalobce nerozporoval, že jím projevený úmysl vedl dne 16.11.2019 k jeho zajištění na dobu 90 dnů a umístění do ZZC Balková, jelikož signalizoval vyloučení aplikace zvláštních opatření, nicméně právě s ohledem na takové vyloučení je dle jeho názoru nezbytné zabývat se skutečností, zda úmysl zajištěného cizince, a tedy také důvodné podezření, že by mohl mařit výkon správního vyhoštění, trvá. Ke stanovené době zajištění a zamezení přezkumu v přiměřených časových intervalech žalobce uvedl, že jeho legitimní očekávání s přihlédnutím k principu rovnosti, resp. zákazu vzniku nedůvodných rozdílů, bylo, že pokud by měl být zajištěn na období 180 dnů, bude mu zajištěn periodický přezkum důvodů zajištění především povinností správního orgánu v každém jednotlivém rozhodnutí hodnotit trvání důvodů zajištění, přičemž v obdobných případech jsou taková rozhodnutí obvykle tři, žalobce se pak proti každému z nich může bránit u správních soudů. Žalovaný však volil cestu zjednodušení si vlastní práce, kdy by nebyl povinen vydat minimálně 3 rozhodnutí, chce-li cizince držet v zajištění po dobu 180 a argumentuje proto

způsobem, který by snad měl odůvodnit, že v takovém případě bude muset vydat pouze rozhodnutí dvě. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že tímto způsobem chce žalovaný snížit dosaženou procedurální úroveň lidských práv, a proto tento postup shledává v rozporu s právními normami, ba dokonce protiústavní. Žalovaný toliko obecně hovořil o složitosti procedury správního vyhoštění, nicméně neodůvodňuje, proč v tomto konkrétním případě stanovil dobu prodloužení zajištění rovnou na 90 dnů, odůvodnění výroku neobsahuje žádnou úvahu o tom, proč by dle žalovaného nebylo možné realizovat správní vyhoštění například v době 60 dnů. Pro absenci takových úvah považoval žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Žalobce se domníval, že v jeho případě žalovaný neposoudil dostatečně kvalifikovaným způsobem, zda je účel zajištění reálný, zda je aspoň potenciálně možný. Žalovaný si pouze zjistil, že v případě žalobce ještě nebylo vydáno závazné stanovisko ministra vnitra. Nepokusil se však ve svých úvahách ani o kalkul odhadované doby, do které lze očekávat rozhodnutí o odvolání ve věci správního vyhoštění, vůbec se nezabývá skutečností, zda byly již ze strany příslušných orgánů podniknuty kroky ze zjištění identifikace osoby žalobce, zda je reálné mu případně zajistit cestovní doklad. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí a plná moc.)*

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 11.2.2020 č.j. KRPP-155723-23/ČJ-2019-030022** bylo ve věci žalobce rozhodnuto tak, že se podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovená na 90 dní od okamžiku omezení osobní svobody v Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pod č.j. KRPP-155723-3/ČJ-2019-030022 ze dne 16.11.2019, prodlužuje s odkazem na § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 90 dní, tj. celkem na 180 dní od okamžiku omezení osobní svobody. Z odůvodnění rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že žalobce byl dne 15.11.2019 ve 21:00 hod. předán do ČR z Německa v rámci readmisní dohody, protože byl dne 15.11.2019 v 08:35 hod. kontrolován hlídkou GPI Waidhaus na autobusové zastávce ve Waidhausu, kam přicestoval z ČR. Žalobce nepředložil žádný cestovní doklad ani žádný jiný doklad, který by ho opravňoval k pobytu na území SRN. Lustrací v Cizineckém informačním systému nebylo zjištěno, že je oprávněn k pobytu na území ČR, proto byl zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d), odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o Policii**).

V protokolu o výsledku účastníka řízení žalobce mimo jiné uvedl, že v Iráku pracoval jako řidič nákladního auta a způsobil dopravní nehodu, kde byli vážně zraněni účastníci nehody. Nehodu nezavinil, ale musel zaplatit vysoké finanční odškodnění, jinak by ho zabili. Z tohoto důvodu z Iráku odcestoval dne 27.10.2019 letecky do Turecka do Ankary. Měl platný cestovní pas Iráku a platné vízum vydané za účelem turistiky na Ukrajině na 3 měsíce. Tureckem jen tranzitoval na Ukrajinu do Kyjeva dne 28.10.2019. Na Ukrajině se seznámil s krajanem, který s ním byl také kontrolován dne 15.11.2019 v Německu. Jeli vlakem, z Kyjeva někam směrem k hranici k sousednímu státu, jméno nezná. Blízko u hranice byla arabská restaurace a tam se seznámili s dalším cizincem, který byl také kontrolován dne 15.11.2019 v Německu. Domluvili se, že dál budou všichni tři pokračovat společně, protože mají stejnou cestu. Jeli taxíkem a u hranic vystoupili a šli pěšky podle navigace. Když neměli signál, nefungovala navigace. Z tohoto důvodu zahodil mobil a pas. Pasy roztrhali a zahodili, protože se nechce vrátit zpět do Iráku. Když došli k nějaké silnici, vzali si taxi a každý zaplatili 300 EUR za cestu do SRN. Kudy jeli, neví, protože jí prospali, probudili se až v Německu. Cílem jeho cesty bylo Švédsko, kde má kamaráda a chce tam

požádat o azyl. Do Iráku se vrátit nechce, pokud bude muset vycestovat z ČR, bude dál pokračovat do Švédska, pokud nebude moci do Švédska tak do Německa. V současné době má 450 Dolarů a 250 EUR.

Na základě výše uvedených skutečností bylo dne 16.11.2019 žalobci vydáno rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a stanovena doba zajištění 90 dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 15.11.2019 od 21:00 hod. Žalobce byl následně umístěn do ZZC Balková. Dne 21.11.2019 byla na Ředitelství služby cizinecké policie pod č.j. KRPP-155723-17/ČJ-2019-030022 odeslána žádost o ověření totožnosti účastníka řízení. Žalobci bylo dne 22.11.2019 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států EU pod č.j. KRPP-155666-14/ČJ-2019-030022, proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Dne 6.2.2020 byla nadřízenému správnímu orgánu Ředitelství služby cizinecké policie odeslána žádost o sdělení informace, zda již bylo ve věci odvolání cizince pravomocně rozhodnuto, protože správní orgán musí vyhodnotit, zda důvody pro zajištění cizince dosud trvají. Dne 7.2.2020 správní orgán obdržel sdělení, kde bylo uvedeno, že vzhledem k tomu, že žalobce v podaném odvolání napadá výrok o otázce existence důvodů znemožňujících vycestování, podmíněný vydaným stanoviskem Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ev. č. ZS50800 ze dne 18.11.2019, bylo zažádáno dle § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále **správní řád**), dne 6.1.2020 o jeho potvrzení nebo změnu. Ke dni 7.2.2020, kdy bylo sdělení zasláno, nebyla nadřízenému správnímu orgánu Ředitelství služby cizinecké policie doručena ze strany Ministerstva vnitra odpověď. Vzhledem ke skutečnosti, že rozhodnutí o správním vyhoštění dosud nenabýlo právní moci, nelze realizovat správní vyhoštění.

Správní orgán důsledně zvážil, zda v případě žalobce nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a došel k názoru, že nepostačuje. Žalobce v protokolu uvedl, že chce vycestovat do Švédska nebo do Německa, avšak není oprávněn ke vstupu do těchto států (do jiného smluvního státu). Správní orgán dále po zhodnocení všech výše uvedených okolností případu dospěl k závěru, že žalobce svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty a je dostatečně odůvodněno vydání rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť je nebezpečí, že by účastník řízení mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Případné ztěžování výkonu správního vyhoštění odůvodnil správní orgán skutečnostmi, že na území ČR přicestoval bez cestovního dokladu a bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn; v protokolu uvedl, že v případě ukončení zajištění vycestuje do Švédska nebo do Německa; dále uvedl, že vycestovat do Iráku zpět nechce, z tohoto důvodu zničil i svůj cestovní pas.

Jelikož se v době stanovené v prvním rozhodnutí o zajištění č.j. KRPP-155723-3/ČJ-2019-030022 nepodaří správní vyhoštění realizovat, rozhodl žalovaný podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců o tom, že prodlužuje dobu zajištění o 90 dnů, tj. celkem na 180 dnů od omezení osobní svobody tj. od 15.11.2019 od 21:00 hod. Doba prodloužení zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění žalobce. Složitost přípravy výkonu správního vyhoštění spočívá ve skutečnosti, že do doby, dokud nenabýde právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, proti kterému se žalobce prostřednictvím svého zmocněného zástupce odvolal, nelze výkon správního vyhoštění realizovat.

4. **Žalovaný dne 21.2.2020 ve svém vyjádření k žalobě** uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí a poukázal na důvody zajištění žalobce, kdy se zabýval nezbytností zajištění žalobce do ZZC a řádně se vypořádal s posouzením uložení mírnějšího zvláštního opatření. Žalobce naplňuje znaky profilu tranzitní nelegální migrace, na území ČR nemá zajištěné ubytování, nemá finanční prostředky na zajištění pobytu a ani vycestování, nemá platný cestovní doklad, nemá ověřenou totožnost. Žalobce sám v žalobě uvedl, že cílem jeho cesty bylo Švédsko, případně Německo, kde chtěl požádat o udělení mezinárodní ochrany, ačkoli se nacházel na území SRN, tak o mezinárodní ochranu nepožádal. Žalobce dále i přes prokazatelné poučení o možnosti požádat o mezinárodní ochranu na území ČR této možnosti nevyužil. Dále byl žalobce prokazatelně poučen o možnosti využití dobrovolného návratu, kdy část nákladů na vycestování je hrazena prostřednictvím Ministerstva vnitra ČR, ani této nabízené možnosti žalobce nevyužil. S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaný posoudil tvrzení žalobce o neprokázané nutnosti jeho zajištění do zařízení za účelová a nepodložená. Z vyjádření žalobce a jeho předchozího jednání je zcela zjevný úmysl území neopustit a tím ztěžovat nebo zcela zmařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, případně bez oprávnění vstoupit na území jiného smluvního státu. Žalovaný postupoval v souladu s právním názorem NSS, který se ztotožňuje se závěrem Krajského soudu v Plzni vysloveného v rozsudku ze dne 29.10.2010 č.j. 57 A 77/2010-46. Žalovaný dále nesouhlasil s tvrzením žalobce, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci dle § 3 správního řádu, když vycházel při vydání rozhodnutí ze zjištěných skutečností, jež jsou součástí spisového materiálu; žalobce měl možnost se k věci a ke zjištěným skutečnostem vyjádřit, což sám potvrzuje a na své vyjádření odkázal i v podané žalobě. Dále má žalobce stále možnost, jak sám, tak prostřednictvím jím určeného zmocněnce, po celou dobu trvání zajištění sdělit žalovanému nové skutečnosti, které by měli dle jeho názoru vliv na trvání zajištění. Této možnosti žalobce ani jeho zmocněnec nevyužil a žalovanému nesdělil žádné nové informace, které by odůvodňovaly neprodloužení nebo ukončení zajištění. Žalovaný také nesouhlasil s tvrzením žalobce o nepřiměřeně dlouhé době prodloužení zajištění. Doba prodloužení zajištění byla stanovena v souladu se zákonem a sledovaným účelem a je v souladu s ustálenou rozhodovací praxí soudů. K možnosti realizace vyhoštění žalobce žalovaný konstatoval, že žalobce měl příležitost se k překážkám vycestování vyjádřit, což učinil, následně bylo vyžádáno a obdrženo závazné stanovisko Ministerstva vnitra ev. Č. ZS50800 ze dne 18.11.2019, s výrokem, že vycestování do Iráku je možné. Závazné stanovisko zhodnotilo i žalobcem namítané překážky znemožňující vycestování dle § 179 odst. 1, 2 zákona o pobytu cizinců. Toto stanovisko žalobce napadl odvoláním, o kterém dosud nebylo rozhodnuto. Účel zajištění je reálný a potencionálně možný a řádně odůvodněný. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
5. **Žalobce dne 21.2.2020** reagoval replikou na vyjádření žalovaného, když nesouhlasil s jeho tvrzením, že mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany v Německu. Žalovanému musí být z jeho vlastní správní činnosti známo, že například podle § 3a odst. písm. a) bod 4 není cizinec oprávněn požádat o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný nikterak neodůvodnil svůj závěr o tom, že v SRN bylo žalobci umožněno podat žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jedná se toliko o spekulaci správního orgánu. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, kdy údajně posuzoval i hledisko proporcionality, když dobu zajištění v průběhu zajištění postupně prodlužoval pouze na dobu nezbytně nutnou pro přípravu a výkon vyhoštění. Žalovaný nikterak konkrétními úvahami neodůvodnil, proč se rozhodl prodloužit zajištění o celých 90 dnů, za jakého důvodu nepřistoupil k prodloužení o dobu kratší. Žalobce dále nesouhlasil s tvrzením, že se na jeho případ vztahuje možnost

prodloužit dobu trvání zajištění na 365 dnů. Předmětné ustanovení § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců to umožňuje v případě, kdy v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí. Pro tento závěr neexistuje v současné době žádné odůvodnění, takové konstatování správního orgánu je předčasné, neboť ještě nenastala situace, kdy by musel posuzovat, zda opravdu prodloužit dobu zajištění nad maximální dobu stanovenou v ustanovení § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Rovněž toto není předmětem žaloby, proto se žalobce musí ptát, zda je smyslem tohoto vysloveného názoru zastrašení žalobce. Závěrem žalobce uvedl, že trvá na své žalobě a všech žalobních bodech stejně jako na znění petitu.

6. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 11.2.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 21.2.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle doručanky z datové schránky bylo napadené rozhodnutí ze dne 11.2.2020 žalobci doručeno dne 11.2.2020.
7. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
8. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
9. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 11.2.2020, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
10. Podle **§ 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců** „Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by účastník řízení mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“
11. Dle **§ 124 odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců** „Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.“
12. Podle **§ 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců** „Zvláštním opatřením za účelem vycestování z území je **a)** povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, **b)** složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním

(dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.“

13. Dle § 125 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců „Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.“
14. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné. Otázkou, jaké podmínky musí být splněny, aby mohl správní orgán rozhodnout o zajištění cizince, se zabýval rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 23.11.2011 č.j. 7 As 79/2010-150, v němž je uvedeno, že „Lze tedy uzavřít, že správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a, jak již konstatoval první senát v citovaném rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č.j. 1 As 12/2009 – 61, publikovaném pod č. 1850/2009 Sb. NSS, učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné.“ Soud konstatuje, že závěry učiněné v citovaném rozhodnutí jsou aplikovatelné na případ žalobce.
15. Dále se zdejší soud zabýval žalobními námitkami, které v podstatě směřují toliko ke zpochybnění naplnění podmínky nezbytnosti zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci. Soud předně konstatuje, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění z území ČR. Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. Zásadní roli v daném případě hraje závazné stanovisko Ministerstva vnitra k tomu, zda je vycestování cizince možné, které je vydáváno podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23.11.2011 č.j. 7 As 79/2010-150).
16. Co se týče otázky zákonnosti prodloužení doby trvání zajištění, soud odkazuje na str. 3 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný srozumitelně vysvětlil, že do dne vydání napadeného rozhodnutí (tj. do 11.2.2020) neexistuje pravomocně vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Soud se s tímto odůvodněním, jež považuje za zcela dostatečné, ztotožňuje a podotýká, že žalobci bylo dne 22.11.2019 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států EU pod č.j. KRPP-155666-14/ČJ-2019-030022, avšak žalobce v podaném odvolání napadl výrok o otázce existence důvodů znemožňujících vycestování podmíněný vydaným stanoviskem Ministerstva vnitra ČR ev. č. ZS050800 ze dne 18.11.2019, bylo zažádáno dle § 149 odst. 4 zákona č. 500/2005 Sb. (správní řád) dne 6.1.2020 o jeho potvrzení nebo změnu. Ke dni 7.2.2020, kdy bylo sdělení zasláno, nebyla nadřízenému správnímu orgánu Ředitelství cizinecké policie doručena ze strany Ministerstva vnitra odpověď. Z toho je zřejmé, že rozhodnutí o vyhoštění z území

členských států EU dosud nenabylo právní moci. Prodloužení doby trvání zajištění tak bylo nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, protože soud uzavřel, že žalovaná napadeným rozhodnutím postupovala zcela v souladu s § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

17. K otázce soudního přezkumu a jeho periodicity považuje soud za vhodné poukázat na to, že v rámci právního řádu existuje několik „vstupních bodů“, v nichž může cizinec iniciovat soudní přezkum zajištění, jeho důvodnosti a zákonnosti. Jednak může napadnout přímo předmětné rozhodnutí o zajištění nebo o prodloužení doby zajištění, jednak může za splnění zákonných podmínek podat žádost o propuštění ze zařízení a následně se obrátit s žalobou na soud, není-li jeho žádosti vyhověno. Pro průběh řízení před soudem stanoví zákon o pobytu cizinců striktní lhůty, které zajišťují rychlost a efektivitu přezkumu, přičemž jejich stanovením bylo reagováno na neuspokojivý stav, který dokonce v některých případech odporoval mezinárodním závazkům ČR. O možnostech obrany proti napadenému rozhodnutí i o možnosti podat žádost o propuštění byl žalobce prokazatelně poučen.
18. K charakteru rozhodnutí o prodloužení zajištění cizince za účelem správního vyhoštění lze obecně konstatovat, že správní orgán musí vždy dbát na to, aby zajištění trvalo co nejkratší dobu, a pouze po tu dobu, dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění. Pokud tedy správní orgán přistoupí k prodloužení doby zajištění, musí především zdůvodnit, jaké kroky dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat (srov. rozhodnutí NSS ze dne 15.12.2011 č.j. 7As 126/2011-43).
19. K obsahu odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince se NSS vyjádřil v rozhodnutí ze dne 30.9.2014 č.j. 4As 122/2014-43, v němž uvedl: „(...) o zajištění cizince je rozhodováno bez provádění plnohodnotného správního řízení (§ 168 zákona o pobytu cizinců, srov. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79, body 13-15), přičemž časový prostor pro řízení o zajištění cizince je velmi omezený, když celkově může zajištění podle § 27 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, „trvat nejdéle 48 hodin od okamžiku omezení osobní svobody.“ Tohoto aspektu si byl vědom rovněž rozšířený senát (srov. výše citované usnesení č.j. 7As 79/2010–150, bod 26). Na odůvodnění rozhodnutí o zajištění tak nelze klást totožné nároky jako na (případné) následně vydané rozhodnutí o správním vyhoštění, které lze rovněž podrobit přezkumu odvolacím správním orgánem, popř. správními soudy. V rozhodnutí o zajištění postačí odpovídající vymezení důvodů pro omezení osobní svobody dotčeného žalobce, což žalovaný učinil. Uvedené závěry lze vztáhnout i na rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce.
20. V nyní projednávané věci žalovaný v rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce konstatoval, že důvody zajištění i nadále trvají, důvod k jeho ukončení tudíž není dán. Dále bylo žalovaným uvedeno, z jakého důvodu nepovažuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování dle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců za dostačující a rovněž zdůvodnil délku doby, po kterou bylo zajištění žalobce prodlouženo. Žalovaný shledal prodloužení doby zajištění žalobce nezbytným a doba zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění žalobce. Žalobce pobývá na území ČR bez cestovního dokladu i bez jakéhokoliv dokladu totožnosti. Prodloužení zajištění žalobce bylo tedy také nezbytné vzhledem k probíhajícímu procesu opatrování jeho cestovních dokladů. Konkrétně byly popsány úkony směřující k tomuto vydání, kdy Ředitelství služby cizinecké policie v Praze

zprostředkovávalo cestou Zastupitelského úřadu ověření totožnosti žalobce, když před jejím ověřením nelze správní vyhoštění žalobce realizovat. Současně na základě uvedené a s odkazem na § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze mít stanovenou dobu prodloužení zajištění o 90 dnů za nepřiměřenou, a tedy za nezákonnou.

21. Ke skutkovému stavu soud dále uvádí, že žalovaný vycházel při vydání rozhodnutí ze zjištěných skutečností, jež jsou součástí spisového materiálu, žalobce měl možnost se k věci a ke zjištěným skutečnostem vyjádřit, což sám potvrzuje a na své vyjádření odkázal i v podané žalobě. Dále má žalobce stále možnost, jak sám tak prostřednictvím jím určeného zmocněnce, po celou dobu trvání zajištění sdělit žalovanému nové podklady, které by měly dle jeho názoru vliv na trvání zajištění. Této možnosti žalovaný ani jeho zmocněnec nevyužili a žalovanému nesdělili žádné nové informace, které by odůvodňovaly neprodloužení nebo ukončení zajištění žalobce. Žalovaný na základě shora uvedeného dostatečně odůvodnil prodloužení zajištění žalobce a zdejší soud se s jeho názorem zcela ztotožňuje. Žalobce nerespektoval zákony ČR, na naše území přicestoval bez cestovního dokladu a bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. V protokolu mimo jiné uvedl, že nechce z území ČR odcestovat zpět do Iráku a chce pokračovat do Švédska, případně do Německa a z toho důvodu také zničil i svůj cestovní pas. Soud tedy podotýká, že žalovaný v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav věci a na jeho základě přijal odpovídající právní závěry.
22. Žalobce dále poukazoval na závěry rozsudku NSS ze dne 7.12.2011 č.j. 1 As 132/2011–51, které se ovšem týkaly aplikace § 124a zákona o pobytu cizinců, proto tato judikatura není v posuzované věci úplně přílehlavá.
23. Závěrem soud konstatuje, že skutečnosti, že žalobce nelegálně vstoupil na území ČR bez cestovního dokladu, jeho cílem je dostat se do Švédska nebo Německa, na území ČR nemá žádné vazby ani finanční prostředky, svědčí o tom, že je u něj dáno nebezpečí útěku a tím maření v budoucnu potencionálně uloženého správního vyhoštění, čímž jsou naplněny podmínky ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí žalovaného o prodloužení zajištění žalobce bylo tedy zdejším soudem shledáno souladným se zákonem, žalovaný přezkoumatelným způsobem vypořádal veškeré důvody vedoucí k závěru o nutnosti prodloužení zajištění žalobce, a to s ohledem k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění a zdejší soud se s těmito závěry zcela ztotožňuje.
24. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když ji důvodnou neshledal s ohledem na shora uvedené.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 3. března 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně